

A 11. kántortovábbképző tanfolyam Fótan

2011. augusztus 21. és 26. között immár tizenegyedik alkalommal zajlott *kántortovábbképző tanfolyam* az Evangélikus Kántorképző Intézetben (Fót, Berda József u. 3.)

Kezdeként két előadás hangzott el. *Énekeskönyvek és évszázadok* címmel Csepregi Zoltán, az EHE Egyháztörténeti Tanszékének vezetője adott áttekintést a XVI–XVIII. századi magyar nyelvű énekeskönyvekről, az énekanyag kialakulásáról, a repertoár változásáról és ennek okairól, a gyűjtemények szerkesztésének teológiai hátteréről.

Ecsedi Zsuzsa, a kántorképző zenei intézetének tudományos munkatársa egy évfordulót tudatosított: száz éve, 1911-ben jelent meg a *Keresztyén* (más néven *Dunántúli*) énekeskönyv, amely hét évtizedig meghatározta gyülekezeiteink éneklését. S mivel a kötet értékeléséhez szükség volt a XIX. századi előzmények ismertetésére és mai korunk erőfeszítéseinek bemutatására is, a figyelmes hallgató rövid idő alatt fél évezred történéseit ismerhette meg.

A hétfői nap a *harmónium* jegyében telt. Szabó Balázs a hangszer történetének és szerkezetének bemutatása után —magával hozott

mesterhangszeren— a legfontosabb harmóniumszerzők, Césár Franck és Sigfrid Karg-Elert műveit szólaltatta meg.

Kedden délután Fassang László improvizációs kurzust tartott, immár hatodik alkalommal.

A szerdai esztergomi kirándulás másfajta élményt kínál. Baróti István a bazilika orgonájának bemutatásán túl Liszt Ferenc itteni működéséről, az *Esztergomi mise* bemutatásáról is részletesen beszámolt.

Csütörtökön a *Segédanyag a kántori szolgálat-hoz* című gyűjteményből szóltal meg egy csokorra való korálfeldolgozás. A válogatást Ecsedi Zsuzsa végezte, a 37 darab bemutatásában Németh Sándor és Bence Gábor volt segítségére.

Az egyéni órák alkalmával Bence Gábor, Ecsedi Zsuzsa, Németh Csaba és Pócs Miklós segítette a —nagyon különböző helyzetű és képzettségű— gyakorló kántorok munkáját.

A tanfolyam szilárd keretét hagyományosan a zsolozsma-istentiszteletek biztosították. A vigasztalás és bátorítás témakörét érintő igendret Hafenschner Károly állította össze.

Ecsedi Zsuzsa

Korálünnep és reformáció

A reformáció egyik nagy eredménye azt volt, hogy a gyülekezeti éneket —más néven korált— az istentisztelet szerves részévé tette. Egyházunk *Reformációi Emlékbizottsága* ezért azt a célt tűzte ki, hogy 2017-ig, a reformáció ötszázadik évfordulójáig minden évben szervezzünk egy *korálünnepet*. A rendezvény lényege, hogy minél többen értékes zenét énekeljenek.

Az első alkalom 2011. november 18-án volt a kelenföldi evangélikus templomban. A házigazda Bence Gábor, a helyi gyülekezet zenei vezetője javasolta az emlékbizottság tagjaként a korálünnep sorozatát.

Ezen az estén öt énekünk került sorra változatos formákban. A zökkenőmentes lebonyolítást az segítette elő, hogy a kijelölt kórusok előre felkészültek a nagyobb szabású művek előadására, így támogatva az összegyűlt közösség éneklését.

A *Jer, dicsérjük Istent* (EÉ 40) —a kétszázadik születési évforduló okán— Liszt Ferenc változatában hangzott fel (*Nun danket alle Gott*) orgonált és a budavári Schütz kórus vezényelte Bán István.

Az örök élet vasárnapja közelségében rendezett korálünnep súlypontja a *Jézus, boldogságom* (EÉ 357) megszólaltatása volt. J. S. Bach nagyszabású *Jesu, meine Freude* motettájában (BWV 227) a hat korálstrófa életről és halálról szóló tételeket fog közre (Róm 8,1-2.9-11). A művet a ProFiK (Protestáns fiatalok kórusa) és a Stella énekegyüttes adta elő, vezényelt Abaffy Nóra. A közösség a korálversszakok éneklésében vehetett részt.

Az *Áldó hatalmak oltalmába rejtve* (EÉ 355), D. Bonhoeffer költeménye a gyülekezet ajkán szóltal meg, Opicz József előjátékával és orgonakísérettel, a páros versszakoknál Bence Gábor kétszólamú feldolgozásában.